

HOTEL DE LAASTE KANS

NICKI THORNTON

NICKI THORNTON

HOTEL
DE LAATSTE
KANS

UITGEVERIJ
De Fontein

JEUGD

GASTENREGISTER VAN HOTEL DE LAATSTE KANS

Kamer 1 Dr. Tiespel Thallomius — viggast, allergisch voor frambozen

Kamer 2 Professor Parisia Pappelvrees — houdt ervan om wakker te worden met vogelzang

Kamer 3 Hanneloor Brasemboon — een klein bureautje om huiswerk aan te maken, kamer grenzend aan die van professor Pappelvrees

Kamer 4 Nander Nigmatis-Nebulus — drie extra zachte kussens

Kamer 5 Angelique Strick — passpiegel

Kamer 6 Gregoriaan IJsvogel — een kamer met een schilderij van sportende mensen

Kamer 7 Graaf Balto Marrijn — geen enkel speciaal verzoek

A black and white illustration of a cat sitting on a tree branch under a starry night sky. The cat is positioned on the left side of the frame, perched on a thick, gnarled tree branch. The background is a dark, textured sky filled with numerous small, bright stars. The trees are rendered with detailed, dark lines, creating a sense of depth and atmosphere. The overall mood is quiet and contemplative.

DEEL EEN

1

HOTEL DE LAATSTE KANS

Het hardste geluid dat normaal gesproken te horen was in de keuken van Hotel De laatste kans was het zachte geborrel van een ei dat werd gekookt.

Maar vandaag was dat het getier van keukenchef Henri Mycose, die zijn bevelen blafte terwijl hij door de keuken hobbelde.

‘Sep, die taartjes! Uit de oven. Nu!’ schreeuwde hij, waarmee hij veroorzaakte dat keukenhulp Sep een draai maakte op zijn spichtige benen en naar het andere eind van de keuken schoot. Om hem heen hing de geur van knoflookboter en geroosterd vlees, en was de lucht nevelig van het stof van meel, kruiden en specerijen. Stoom siste, jams stolden en steelpannen schuimden.

Had Sep Seti maar over een ietsiepietsie toverkracht kunnen beschikken. Want een spreuk om zich-

zelf in drieën te delen was absoluut de enige manier om zich door alle taken heen te worstelen die hem waren opgelegd door zijn drie akelige bazen. Dat waren de knorriges Henri en de twee eigenaren van Hotel De laatste kans, de snauwerige en hatelijke Corrie Bol en haar vette, vreckige man Horatio Bol. Het was alsof het hotel zich eindeloos had voorbereid op de komst van deze bijzondere gasten. Meneer Bol liep zich al tijden voor hen uit de naad, en vandaag was het dan eindelijk zover dat ze daadwerkelijk zouden arriveren.

‘Ik heb meer peper nodig. Schiet op, knul!’ krijste Corrie Bol vanachter het fornuis. Ze lanceerde een lange sliert pepersaus door de keuken toen ze met haar druipende pollepel naar Sep wees. Ze stond te zweten boven de saus, met haar lange, piekende grijze haar uit haar spichtige gezicht gebonden en ze probeerde niet te niezen.

Gelukkig was de monsterlijk onaardige dochter van de familie Bol, Tiffany, op dat moment op haar deftige koksschool. Ver verwijderd van haar lievelingsbezigheid: Sep pesten.

Meneer Bol stormde de keuken in, fladderde opgetogen met zijn handen en gilte: ‘Daar zijn ze! Daar zijn ze!’ alsof hij een klein kind was dat de komst van Sinterklaas aankondigde. Daarna schoot hij de keuken weer uit in de richting van de lobby.

Nog angstaanjager was dat meneer Bol een kersenrood gilet en een gestreepte broek droeg, in plaats van het bekende grijze pak dat hij de afgelopen jaren dag in dag uit had gedragen.

Corrie Bol rukte haar schort af, fatsoeneerde haar

lange grijze haar en haastte zich naar haar gasten in de lobby.

Het lukte Sep om als eerste bij de scheur in de keukenmuur te zijn, waardoor je in de lobby kon kijken en een glimp van de aankomende gasten kon opvangen. Terwijl hij zijn oog tegen de scheur aandrukte, kon hij het geluid van rinkelende sleutels horen, en luisterde hij hoe meneer en mevrouw Bol hun beste beentje voorzetten om hun nieuwe gasten te verwelkomen.

Henri rende achter Sep aan, porde hem met een vlijmscherpe elleboog uit de weg en tuurde door de scheur. 'Is dát onze vipgast doctor Thallomius? Dege-
ne voor wie we al dit werk verzetten? Niet erg indruk-
wekkend. Al dat werk,' kreunde Henri, zijn pens zacht-
jes indrukkelijk, 'maakt me winderig.'

Sep had niet verwacht dat hun vipgast op een mini-
atuur-Kerstman zou lijken. Doctor Thallomius had wit
haar, een rond buikje en ogen die twinkelden, maar hij
kwam niet boven Seps schouder uit.

'En die vent naast hem, wat een haantje.' Henri spio-
neerde verder. 'Dat is zeker die beveiligder die hij per se
wilde meenemen. Beveiligder! Hij lijkt me net zo goed
in beveiligen als een dooie kip. Wat een belachelijke
snor.'

'Dat zal meneer Gregoriaan IJsvogel zijn.' Sep ving
een glimp op van een jongeman in een heldergroen
strakzittend pak met zorgvuldig gekamd bruin haar,
en een bijzonder grote en weelderige snor onder een
neus vol sproeten. 'Hij was het die om een kamer met
een schilderij van sportende mensen heeft gevraagd.'

Gasten deden wel vaker speciale verzoeken, maar

dit was de eerste keer dat iemand kieskeurig was over kunstwerken in de kamer. Dit waren buitengewoon fascinerende gasten. Volgens Sep hadden er nooit eerder zo veel mensen tegelijk geboekt. Dat kwam waarschijnlijk doordat de wereld direct buiten het hotel bestond uit niets dan onafzienbare hoeveelheden bomen. Sep kon zich nog net de dagen voor de geest halen dat Hotel De laatste kans altijd vol was. Dat was toen zijn vader hier chef-kok was geweest. In die dagen genoten de mensen van de uitdaging om naar zo'n afgelegen plek af te reizen, met als enige beloning van zijn befaamde kookkunst te mogen proeven.

Sep verlangde naar het bevel van meneer Bol om iemand te moeten helpen met de bagage, zodat hij alles van wat dichterbij kon bekijken.

'Ik begrijp wel waarom Thallomius juffrouw Strick als assistente mee wilde nemen,' gromde Henri. Hij draaide zijn hoofd, waardoor Sep een ogenblik de gelegenheid kreeg om nog een blik te werpen.

Angelique Strick hield haar hoofd rechtop, alsof ze een duizendkoppig publiek tegemoetliep. Haar haar was lang, glad en donker, afgezien van een lange rode lok, rechts van haar gezicht. Die zag eruit alsof hij was gepolijst. Onder de fonkelende kroonluchter liet ze het rommeltje aan glanzend gepoetste meubels en schilderijen in hun oude lijsten verbleken en er sleets uitzien.

'Aan het werk, Sep,' snauwde Henri, onderweg naar de groenten zijn mes oppakkend om ze fijn te snijden. 'Of de afwas stapelt zich op tot aan het plafond.'

Maar voordat Sep in beweging kon komen, gaf Henri een schreeuw. Het mes viel uit zijn hand en klet-

terde neer op de keukenvloer.

Een insect scheerde langs Seps neus en botste tegen het raam. Henri dook in elkaar.

‘Het is maar een insect, Henri,’ suste Sep, terwijl hij het beestje zacht plagend richting het openstaande venster dirigeerde. Het zag eruit alsof het in brand stond, met een gloeiende, lichtgevende staart.

‘Dat is niet zomaar een insect.’ Henri sperde zijn ogen wijd open. ‘Dat is een *luciole*. Weet je wat dat betekent?’

‘Je bedoelt dat het een vuurvliegje is. Die is vast afkomstig uit de glimwormpoel. Hij is prachtig, kom maar kijken. Ze zien er zo magisch uit, vind je niet?’

‘Maar hij is binnen!’ siste Henri en hij depte het zweet van zijn bovenlip. ‘Als in mijn vaderland een lichtgevend beest tegen het raam vliegt, betekent dat... betekent dat de dóód.’ Met kracht klemde Henri zijn hand om Seps bovenarm. ‘Sep, er gaat iemand dood.’

2

VISSENKOPPENSOEP

Sep wurmde zijn arm uit Henri's stalen angstgreep. 'Dat is gewoon een oud fabeltje, Henri. Maak je niet druk. Er gaat niemand dood.'

Hij gaf het vuurvliegje zijn vrijheid terug, maar Henri pakte zijn houtsnijmesje op en schoot paniekerig weg. Sep moest de groenten voor het feestmaal van vanavond maar in zijn eentje zien schoon te maken en bereiden.

Henri ging altijd houtsnijden als hij gestrest was. Sep was eraan gewend geraakt knolrapen tegen te komen die veranderd waren in galopperende giraffen, of een stuk hout dat gemodelleerd was tot een schattig vossenjong. Maar waarom gebeurde dat nou steeds wanneer Henri een gebraden kip of een hartige pastei moest maken voor de avondmaaltijd?

Sep draafde langs de enorme soeppan waarin de

bouillon bubbelde, klaar voor de vissenkoppen die moesten worden toegevoegd om de specialiteit van het hotel, vissenkoppensoep, te maken. De stapel vlezige vissenkoppen die Sep al eerder had geprepareerd lag te wachten. Alle ogen staarden hem aan alsof ze wilden zeggen: *En jij denkt dat jij het zwaar hebt.*

Slippend kwam hij tot stilstand.

Zijn neus, die de geur van de bouillon en kruiden opsnoef, vertelde hem iets belangrijks. De bouillon was niet helemaal zoals hij moest zijn. En zijn neus had hem nog nooit bedrogen.

Voorzichtig viste Sep een van de vissenkoppen van de stapel voor Nachtschaduw, de hotelkat. Hij liet hem in een van de vele zakken van de helderblauwe tuniek glijden, die hij onder zijn schort droeg. Misschien was het nogal opzichtig, maar die tuniek was vrijwel het enige wat zijn vader hem had nagelaten. Dat, en een spiegel die zo waardeloos was dat hij soms leek te reflecteren wat er in een totaal andere kamer gebeurde.

Hij pakte een kleine lepel, doopte die in de pan en bracht de vloeistof naar zijn lippen. Die was wonderbaarlijk en hartverwarmend, en deed hem intens aan zijn vader denken, die het gevaar liep weinig meer dan een vage herinnering te worden.

Sep kon hem zich voor de geest halen door de geur van kaneel en specerijen, en al die lessen waarbij ze naast elkaar brood bakten en soep maakten. Zijn vader had in hem een gloed van liefde achtergelaten, wat een grotere herinnering was dan hij aan zijn moeder had. Elke gedachte aan haar liet Seps ingewanden samen-trekken van het verdriet dat ze was overleden toen hij

nog maar een baby was. Hij had moeite om zich haar überhaupt te herinneren.

Sep reikte naar de plank die overvol stond met een waanzinnige verzameling aan flessen en potten, nam een plukje fijne steeltjes van gedroogd duizendblad en strooide die in de vloeistof. Hij bedacht zich dat meneer Bol hem vaak genoeg had verteld hoe zwaar zijn vader uit de gratie was geraakt en vervolgens was verdwenen, maar niet wat hij dan precies zou hebben gedaan.

Maar Seps vader had het recept voor de soep bedacht en met zulke belangrijke gasten wilde Sep er zeker van zijn dat die feilloos zou worden uitgeserveerd. Chef Henri Mycose bezuinigde altijd op ingrediënten en slaagde er nooit in de befaamde hotelsoep perfect te krijgen. Dus greep Sep, na een heimelijke blik over zijn schouder, naar de saffraan in de hoge pot van helder glas. In zijn hoofd gonsde het van de herhaalde waarschuwingen van meneer Bol. 'Gebruik het uiterst spaarzaam. Per gram is saffraan kostbaarder dan goud.'

Sep nam vier dunne, delicate draadjes saffraan tussen zijn vingers, wierp nog een angstige blik over zijn schouder en sprenkelde ze in de bouillon. Hij glimlachte toen de soep een bevredigende diepgouden kleur aannam.

'Kijk, kijk, kijk, Seti, hier ga jij zó zwaar voor boeten.'

Sep maakte een sprong van schrik en liet de pot bijna vallen. Die gehate stem kon maar van één iemand zijn. Het was wel de laatste stem die hij vandaag verwacht had te horen.

Tegen de deurpost van de keuken leunde de ver-
waande Tiffany Bol, de afschuwelijke dochter van de
hoteleigenaars.

*Voor mijn gezin,
Mark, Alex en Tim*

www.defonteinkinderboeken.nl

Oorspronkelijke titel: *The Last Chance Hotel*

Verschenen bij Chicken House

© 2018 Nicki Thornton

Voor deze uitgave:

© 2019 Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling: Marjolein Algera

Omslagafbeelding en illustraties: Matt Saunders

Grafische verzorging: Zeno

Uitgeverij De Fontein vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

ISBN 978 90 261 4747 0 (e-book 978 90 261 4748 7)

NUR 283, 284